

บทที่ 5

สรุปและวิจารณ์ผลการวิจัย

การเปรียบเทียบมะละกอสำหรับบริ โภคผลดิบจำนวน 4 พันธุ์ ในพื้นที่จังหวัดมหาสารคาม วางแผนการทดลองแบบ Randomized Completely Block Design (RCBD) จำนวน 4 พันธุ์ 4 ซ้ำ ๆ ละ 10 ต้น วิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) ของข้อมูลตามลักษณะที่กำหนดตามแผนการทดลองและเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของหน่วยทดลองโดยวิธี Least Significant Different (LSD) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปวิเคราะห์ข้อมูล MSTAT เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของแต่ละพันธุ์ การเจริญเติบโต การให้ผลผลิต คุณภาพผลผลิต และการเกิดโรคใบจุดวงแหวน สถานที่ทำการทดลองที่บ้านขุขันธ์ หมู่ที่ 3 ตำบลหนองบัว อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ในช่วงเดือน มิถุนายน พ.ศ. 2553 ถึงเดือน มีนาคม 2554 สรุปและวิจารณ์ผลการทดลองมีดังนี้

ด้านอัตราการเจริญเติบโต

ความสูงของต้น

มะละกอทั้ง 4 พันธุ์มีการเจริญเติบโตเท่ากันแต่จะเริ่มแตกต่างกันในช่วงที่มะละกอมีผลซึ่งกำลังพัฒนาของผลจะเห็นได้ว่ามะละกอพันธุ์แขกนวลมีความสูงเฉลี่ยมากที่สุด (180.65 เซนติเมตร) รองลงมาคือพันธุ์แขกนวลสายพันธุ์กาฬสินธุ์ (176.67 เซนติเมตร) พันธุ์ครั่ง (176.62 เซนติเมตร) และพันธุ์ศรีราชภัฏ (163.95 เซนติเมตร) ตามลำดับ คือซึ่งเกิดจากจำนวนผลต่อต้นที่สูงและน้ำหนักต่อผลมากที่สุดทำให้ต้นไม่สูงสอดคล้องกับศูนย์วิจัยพืชสวนศรีสะเกษ (2543) รายงานว่า การพัฒนาผลผลิตมะละกอ 10 สายพันธุ์คือสายพันธุ์ลูกผสมแขกดำ x แขกนวล สูงกว่าทุกสายพันธุ์ (122 เซนติเมตร) ขณะที่มะละกอสายพันธุ์ปากช่องมี (62 เซนติเมตร) ต้นเตี้ยกว่าทุกสายพันธุ์เพราะผลเล็กเหมาะกับการส่งออก ต้นเตี้ย เก็บผลผลิตมากและให้ปริมาณผลผลิตต่อต้นมาก จึงมีต้นเตี้ย

ขนาดเส้นรอบวงโคนต้น

ขนาดเส้นรอบวงโคนต้นของมะละกอพบว่า มีขนาดเส้นรอบวงโคนต้นมะละกอ ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติโดยมะละกอพันธุ์ที่มีแนวโน้มความยาวเส้นรอบวงเฉลี่ยมากที่สุดคือพันธุ์ครึ่ง (28.45 เซนติเมตร) รองลงมาคือพันธุ์แขกนวล (27.97 เซนติเมตร) พันธุ์แขกนวลสายพันธุ์กาฬสินธุ์ (27.85 เซนติเมตร) และ พันธุ์ศรีราชาภู (27.76 เซนติเมตร) ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับ รัชดาภรณ์ จันทาศรี (2547) รายงานว่า การทดลองปลูกมะละกอ 10 สายพันธุ์ โดยเฉพาะพันธุ์แขกดำ xแขกนวลมีเส้นผ่าศูนย์กลาง (48 เซนติเมตร) มากกว่าลูกผสม ฟลอริดา x ชันเซต (47 เซนติเมตร) สายพันธุ์แขกดำ (34 เซนติเมตร)

จำนวนใบต่อต้น

จากการทดลองพบว่า มะละกอทั้ง 4 พันธุ์ มีจำนวนใบ ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติโดยมีแนวโน้มว่ามะละกอพันธุ์ครึ่งมีจำนวนใบเฉลี่ยมากที่สุด 91.112 ใบ) รองลงมาคือพันธุ์แขกนวลสายพันธุ์กาฬสินธุ์ (86.83 ใบ) พันธุ์แขกนวล (75.80 ใบ) และพันธุ์ศรีราชาภู (86.83 ใบ) ตามลำดับ แขกนวลและพันธุ์ศรีราชาภูสอดคล้องกับรัชดาภรณ์ จันทาศรี (2547) รายงานว่า การทดลองปลูกมะละกอ 10 สายพันธุ์ในพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานีพบว่ามะละกอสายพันธุ์ปากช่องความสูงน้อยที่สุด (60 เซนติเมตร) ขี้อปล้องสั้น จำนวนใบจึงมากและ ต้นเตี้ยกว่าทุกสายพันธุ์เพราะผลเล็กเหมาะกับการส่งออก ต้นเตี้ย และให้ปริมาณผลผลิตผลต่อต้นมาก

จำนวนดอกต่อต้น

จากการนับจำนวนดอกของมะละกอทั้ง 4 พันธุ์ พบว่า มะละกอทั้ง 4 พันธุ์ มีจำนวนดอกแตกต่างกันทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญยิ่งโดยมะละกอพันธุ์ครึ่งมีจำนวนดอกเฉลี่ยมากที่สุด (58.42 ดอก) รองลงมาคือพันธุ์ศรีราชาภู (37.42 ดอก) พันธุ์แขกนวลสายพันธุ์กาฬสินธุ์ (35.62 ดอก) และพันธุ์แขกนวล (30.25 ดอก) ตามลำดับ สอดคล้องกับรัชดาภรณ์ จันทาศรี (2547) รายงานว่า การทดลองปลูกมะละกอ 10 สายพันธุ์ในพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานีพบว่า มะละกอที่ดอกดอกเร็วมีจำนวนดอกมากคือมะละกอพันธุ์โกโก้ก้านดำ แขกดำศรีสะเกษ ปากช่อง x ฟลอริดา แขกนวลและ แขกนวล x แขกดำ

จำนวนวันที่ออกดอกแรกบาน

จากการนับจำนวนวันที่ดอกแรกบานของมะละกอ พบว่าจำนวนวันที่ดอกแรกบานทั้ง 4 พันธุ์มีความแตกต่างกันทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญยิ่งโดยมะละกอที่เริ่มจากเพาะกล้าจนดอกแรกบานที่มีจำนวนวันเฉลี่ยน้อยที่สุดคือมะละกอพันธุ์ครึ่ง (121.63 วัน) รองลงมาคือพันธุ์

แขนงสายพันธุ์กาฬสินธุ์ (123.23 วัน) พันธุ์ศรีราชภัฏ (124.73 วัน) และพันธุ์แขนงวล (127.80 วัน) ตามลำดับสอดคล้องกับ รัชดาภรณ์ จันทาศรี (2547) รายงานว่า การทดลองปลูกมะละกอ 10 สายพันธุ์ในพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานีพบว่า มะละกอพันธุ์โกโก้ก้านดำ แยกคำศรีสะเกษ ปากช่องx ฟลอริดา แขนงวลและ แขนงวลxแยกคำ มีจำนวนวันออกดอกน้อยกว่าพันธุ์อื่นคือ 132 136 135 138 142 วัน

จำนวนวันที่เก็บผลแรก

มะละกอทั้ง 4 พันธุ์มีจำนวนวันที่สามารถเก็บผลผลิตได้มีความแตกต่างกันทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญ โดยมะละกอที่มีอายุวันเก็บผลแรกได้จำนวนวันเฉลี่ยน้อยที่สุดคือพันธุ์ครั้ง (148.03 วัน) รองลงมาคือพันธุ์ศรีราชภัฏ (151.08 วัน) พันธุ์แขนงวลสายพันธุ์กาฬสินธุ์ (156.20 วัน) และพันธุ์แขนงวล (164.80 วัน) ตามลำดับ สอดคล้องกับ รัชดาภรณ์ จันทาศรี (2547) รายงานว่า การทดลองปลูกมะละกอ 10 สายพันธุ์ในพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานีพบว่า มะละกอพันธุ์โกโก้ก้านดำ แยกคำศรีสะเกษ ปากช่องx ฟลอริดา แขนงวล มีจำนวนวันออกดอกเร็วทำให้การเจริญเร็วกว่าพันธุ์อื่นคือ 132 136 135 138 วัน ซึ่งพันธุ์แขนงวลxแยกคำ โกล์xฟลอริดา ฟลอริดา x ชันเขต Samenga และพันธุ์ ได้หวาน 145 146 159 160 และ 164 วัน

ด้านผลผลิต

จำนวนผลต่อต้น

จากการทดลองการเปรียบเทียบมะละกอสำหรับบริโภคผลดิบจำนวน 4 พันธุ์พบว่ามะละกอทั้ง 4 พันธุ์มีจำนวนผลผลิตต่อต้นมีความแตกต่างทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญยิ่ง โดยมะละกอที่มีผลผลิตเฉลี่ยต่อมากที่สุดคือพันธุ์ครั้ง (38.98 ผล) รองลงมาคือพันธุ์ศรีราชภัฏ (32.95 ผล) พันธุ์แขนงวลสายพันธุ์กาฬสินธุ์ (27.98 ผล) และพันธุ์แขนงวล (26.58 ผล) ตามลำดับสอดคล้องกับ รัชดาภรณ์ จันทาศรี (2547) รายงานว่า การทดลองปลูกมะละกอ 10 สายพันธุ์ในพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานีพบว่ามะละกอทั้ง 10 สายพันธุ์ให้ผลผลิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญยิ่งซึ่งสายพันธุ์ที่มีผลผลิตสูงที่สุดคือพันธุ์ผลเล็กคือพันธุ์แยกคำศรีสะเกษ และลูกผสมฟลอริดา x ชันเขต จำนวน 34 ผลต่อต้น ส่วนสายพันธุ์ที่มีจำนวนผลต่อต้นน้อยที่สุดคือโกโก้ และแขนงวล 16 และ 19 ผลต่อต้น

น้ำหนักต่อผล

น้ำหนักต่อผลมะละกอทั้ง 4 พันธุ์ไม่มีความแตกต่างทางสถิติ โดยมีแนวโน้มว่า พันธุ์ศรีราชภัญมีน้ำหนักมากที่สุด (1.33 กิโลกรัม) รองลงมาคือพันธุ์ครึ่ง (1.30 กิโลกรัม) พันธุ์แขกนวลสายพันธุ์กาฬสินธุ์ (1.27 กิโลกรัม) และพันธุ์แขกนวล (1.180 กิโลกรัม) ตามลำดับ ตามลำดับ สอดคล้องกับ รัชดาภรณ์ จันทาศรี (2547) รายงานว่า การทดลองปลูกมะละกอ 10 สายพันธุ์ในพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานีพบว่ามะละกอทั้ง 10 สายพันธุ์ให้ผลผลิตแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญยิ่งมะละกอพันธุ์แขกคำศรีสะเกษ โกโก้ดำคำลูกผสมแขกคำแขกนวล มีน้ำหนักผลมากที่สุด 3.18 3.02 และ 3.00 กิโลกรัมตามลำดับ มีขนาดผลใหญ่ทำให้น้ำหนักต่อผลมาก

จำนวนเมล็ด

มะละกอทั้ง 4 พันธุ์ มีความแตกต่างกันทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญยิ่งโดยมะละกอที่จำนวนเมล็ดเฉลี่ยมากที่สุดคือ มะละกอพันธุ์ครึ่ง (411.55 เมล็ด) รองลงมาคือพันธุ์แขกนวลสายพันธุ์กาฬสินธุ์ (395.08 เมล็ด) และพันธุ์ศรีราชภัญ (339.55 เมล็ด) ตามลำดับจำนวนเมล็ดน้อยที่สุดคือพันธุ์แขกนวล (233.78 เมล็ด) สอดคล้องกับ รัชดาภรณ์ จันทาศรี (2547) รายงานว่า การทดลองปลูกมะละกอ 10 สายพันธุ์ในพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานีพบว่า จำนวนเมล็ดในมะละกอพันธุ์ โกโก้ X ฟลอริดา แขกคำศรีสะเกษ แขกนวล x แขกคำ และสายพันธุ์แขกนวล ซึ่งผลยวกว่าพันธุ์อื่นมีจำนวนเมล็ดมากกว่าคือ 1389.6 1276.7 1227.2 และ 1219 เมล็ดต่อ 5 ผล

จำนวนช่องว่างในผล

มะละกอทั้ง 4 พันธุ์ มีความแตกต่างกันทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญ โดยมะละกอที่มีช่องว่างในผลน้อยที่สุดคือ พันธุ์แขกนวลสายพันธุ์กาฬสินธุ์ (656.75 มิลลิลิตร) รองลงมาคือ พันธุ์ศรีราชภัญ (683.93 มิลลิลิตร) พันธุ์แขกนวล (699.38 มิลลิลิตร) ตามลำดับ พันธุ์ที่มีช่องว่างในผลมากที่สุดคือ

มะละกอพันธุ์ครึ่ง (861.85 มิลลิลิตร) สอดคล้องกับรัชดาภรณ์ จันทาศรี (2547) รายงานว่า การทดลองปลูกมะละกอ 10 สายพันธุ์ในพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานีพบว่า มะละกอพันธุ์ โกโก้ดำ X ฟลอริดา แขกคำศรีสะเกษ แขกนวล x แขกคำ และสายพันธุ์แขกนวล มีจำนวนช่องว่างในผลมากกว่าพันธุ์อื่น

น้ำหนักผลผลิตต่อต้น

น้ำหนักผลผลิตต่อต้นมะละกอทั้ง 4 พันธุ์มีความแตกต่างทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญ โดยมะละกอที่มีน้ำหนักผลต่อต้นมากที่สุดคือพันธุ์ครึ่ง (38.98 กิโลกรัม) รองลงมาคือพันธุ์ศรีราชภัฏ (32.95 กิโลกรัม) พันธุ์แขกนวลสายพันธุ์กาฬสินธุ์ (27.98 กิโลกรัม) และน้อยที่สุดคือพันธุ์แขกนวล (26.58 กิโลกรัม) สอดคล้องกับรัชดาภรณ์ จันทาศรี (2547) รายงานว่า การทดลองปลูกมะละกอ 10 สายพันธุ์ในพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานีพบว่า มะละกอพันธุ์แขกดำศรีสะเกษ โกลโก้้านดำลูกผสมแขกดำ x แขกนวล มีน้ำหนักผลมากที่สุดคือ 3.18 3.02 และ 3.00 กิโลกรัมตามลำดับ มีขนาดผลใหญ่ทำให้น้ำหนักผลต่อต้นมาก

น้ำหนักผลผลิตต่อไร่

น้ำหนักผลผลิตต่อต้นมะละกอทั้ง 4 พันธุ์มีความแตกต่างทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญ โดยมะละกอที่มีน้ำหนักผลต่อต้นมากที่สุดคือพันธุ์ครึ่ง (51.71 กิโลกรัม) รองลงมาคือพันธุ์ศรีราชภัฏ (43.24 กิโลกรัม) พันธุ์แขกนวลสายพันธุ์กาฬสินธุ์ (37.52 กิโลกรัม) และน้อยที่สุดคือพันธุ์แขกนวล (32.26 กิโลกรัม) ตามลำดับสอดคล้องกับรัชดาภรณ์ จันทาศรี (2547) รายงานว่า การทดลองปลูกมะละกอ 10 สายพันธุ์ในพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานีพบว่า มะละกอพันธุ์แขกดำศรีสะเกษ โกลโก้้านดำลูกผสมแขกดำ x แขกนวล มีน้ำหนักผลและความหนาเนื้อมากทำให้ผลผลิตต่อไร่สูง

ความหนาเนื้อผลดิบ

ความหนาเนื้อผลดิบมะละกอทั้ง 4 พันธุ์มีความแตกต่างทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญยิ่ง โดยพันธุ์ที่มีเนื้อผลเฉลี่ยหนามากที่สุดคือพันธุ์แขกนวล (2.48 เซนติเมตร) รองลงมาคือพันธุ์ศรีราชภัฏ (2.34 เซนติเมตร) และพันธุ์แขกนวลสายพันธุ์กาฬสินธุ์ (2.17 เซนติเมตร) ตามลำดับพันธุ์ที่มีเนื้อหนาน้อยที่สุดคือพันธุ์ครึ่ง (2.04 เซนติเมตร) สอดคล้องกับรัชดาภรณ์ จันทาศรี (2547) รายงานว่า การทดลองปลูกมะละกอ 10 สายพันธุ์ในพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานีพบว่า มะละกอพันธุ์แขกดำศรีสะเกษ ลูกผสมแขกดำ x แขกนวล โกลโก้้านดำ x ฟลอริดา โกลโก้้านดำ แขกนวลซึ่ง มีความหนาเนื้อมากคือ 3.12 3.06 3.04 และ 3.00 เซนติเมตรซึ่ง ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ

ความกว้างผลดิบ

จากการทดลองพบว่า ความกว้างผลมะละกอทั้ง 4 พันธุ์มีความแตกต่างทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญยิ่ง โดยพันธุ์ที่มีความกว้างผลเฉลี่ยมากที่สุดคือพันธุ์แขกนวล (10.33

เซนติเมตร) รองลงมาคือพันธุ์ศรีราชภัญ (8.48 เซนติเมตร) และพันธุ์ครึ่ง (2.04 เซนติเมตร) ตามลำดับ พันธุ์ที่มีความกว้างผลน้อยที่สุดคือพันธุ์แขกนวลสายพันธุ์กาพลินธุ์ (7.92 เซนติเมตร) สอดคล้องกับรัชดาภรณ์ จันทาศรี (2547) รายงานว่า การทดลองปลูกมะละกอ 10 สายพันธุ์ในพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานีพบว่ามะละกอผลใหญ่ความกว้างผลน้อยที่สุดคือพันธุ์โกโก้ก้านดำ แขกนวล ลูกผสมแขกคำxแขกนวล พันธุ์แขกคำศรีสะเกษ ขนาดความกว้าง 13.4 , 13.8, 15.4 และ 16.2 เซนติเมตรตามลำดับซึ่งเป็นพันธุ์ที่มีขนาดผลที่ใหญ่

ความยาวผลดิบ

ความยาวผลดิบมะละกอทั้ง 4 พันธุ์ มีความแตกต่างทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญยิ่ง โดยพันธุ์ที่มีความยาวผลเฉลี่ยมากที่สุดคือพันธุ์ครึ่ง (44.41 เซนติเมตร) รองลงมาคือพันธุ์แขกนวลสายพันธุ์กาพลินธุ์ (42.08 เซนติเมตร) และพันธุ์ศรีราชภัญ (38.44 เซนติเมตร) ตามลำดับ พันธุ์ที่มีความยาวผลน้อยที่สุดคือพันธุ์แขกนวล (10.33 เซนติเมตร) สอดคล้องกับรัชดาภรณ์ จันทาศรี (2547) รายงานว่า การทดลองปลูกมะละกอ 10 สายพันธุ์ในพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานีพบว่ามะละกามีผลยาวแตกต่างกันทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญยิ่งสายพันธุ์ที่มีความยาวมากที่สุดคือพันธุ์แขกคำศรีสะเกษ 33.4 เซนติเมตร รองลงมาคือพันธุ์แขกนวลและโกโก้ก้านดำ ซึ่งมีความยาว 32.0 เซนติเมตร ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบทั้ง 3 สายพันธุ์ ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญยิ่ง

ด้านความทนทานต่อโรคไวรัสจุดวงแหวน

การเกิดโรคไวรัสจุดวงแหวน

สำหรับบริโภคนผลดิบจำนวน 4 พันธุ์ มีระดับการเกิด โรคไวรัสจุดวงแหวนในมะละกอทั้ง 4 พันธุ์มีความแตกต่างทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญยิ่งเดือนพฤศจิกายน มีการเกิดโรคไวรัสจุดวงแหวนในมะละกอทั้ง 4 พันธุ์มีความแตกต่างทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญยิ่งโดยพันธุ์มะละกอที่เกิดโรคน้อยที่สุดคือพันธุ์ศรีราชภัญ (ระดับ 1.55) รองลงมาคือ พันธุ์ครึ่ง (ระดับ 1.400) พันธุ์แขกนวลสายพันธุ์กาพลินธุ์ (ระดับ 2.00) ตามลำดับพันธุ์ที่เกิดโรคไวรัสจุดวงแหวนมากที่สุดคือพันธุ์แขกนวล (ระดับ 2.05) และพันธุ์ที่เกิดโรคไวรัสจุดวงแหวนมากที่สุดคือพันธุ์แขกนวล (ระดับ 1.55) รองลงมาคือ พันธุ์ครึ่ง (ระดับ 1.40) พันธุ์แขกนวลสายพันธุ์กาพลินธุ์ (ระดับ 2.00) ตามลำดับพันธุ์ที่เกิดโรคไวรัสจุดวงแหวนมากที่สุดคือพันธุ์แขกนวล (ระดับ 2.05) สอดคล้องกับรัชดาภรณ์ จันทาศรี (2547) รายงานว่า การทดลองปลูกมะละกอ 10 สายพันธุ์ในพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานีพบว่ามะละกอพันธุ์แขกคำศรีสะเกษแขกนวล

ปากช่องมีระดับการเกิดโรคสูงกว่าสายพันธุ์อื่นคือ ระดับ 3.56, 3.44 และ 3.40 ตามลำดับและสอดคล้องกับ วิไล ปราสาทศรีและคณะ (2554) รายงานว่าสายพันธุ์ ฟลอริดามีความต้านทานโรคในระดับหนึ่ง เนื่องจากเป็นสายพันธุ์ต่างประเทศที่แหล่งพันธุ์กรรมที่ทนทานต่อโรคใบจุดวงแหวนในต่างประเทศ

เปอร์เซ็นต์การเกิดโรค

เดือนพฤศจิกายน มีเปอร์เซ็นต์การเกิดโรคไวรัสจุดวงแหวนในมะละกอทั้ง 4 พันธุ์มีความแตกต่างทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญยิ่ง โดยพันธุ์มะละกอที่เกิดโรคน้อยที่สุดคือพันธุ์ครึ่ง (70 เปอร์เซ็นต์) รองลงมาคือ พันธุ์ศรีราชภัฏ (72.50 เปอร์เซ็นต์) พันธุ์แขกนวลสายพันธุ์กาฬสินธุ์และพันธุ์แขกนวล มีการเกิดที่เกิดโรคไวรัสจุดวงแหวนมากที่สุดเท่ากัน (100 เปอร์เซ็นต์) สอดคล้องกับ วิไล ปราสาทศรีและคณะ (2554) รายงานว่าสายพันธุ์ ฟลอริดา มีความต้านทานโรคในระดับหนึ่ง และสอดคล้องกับรัชดาภรณ์ จันทาศรี (2547) รายงานว่าการทดลองปลูกมะละกอ 10 สายพันธุ์ในพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานีพบว่ามะละกอพันธุ์แขกคำศรีสะเกษแขกนวล ปากช่องมีระดับการเกิดโรคสูงกว่าสายพันธุ์อื่นคือ ระดับ 3.56, 3.44 และ 3.40 ตามลำดับซึ่งคิดเป็นเปอร์เซ็นต์การเกิดโรคที่ระดับ 92.56, 86.00 และ 85 เปอร์เซ็นต์